

Skrivelse angående socionomutbildningens bristande fokus på äldre och social omsorg

En nyligen publicerad studie från Örebro universitet belyser ett allvarligt problem för framtidens äldreomsorg. Sedan sammanslagningen av socionomprogrammet och sociala omsorgsprogrammet 2007 har omsorgsfrågorna gradvis fått en svagare ställning i utbildningen. Idag är kurser om äldre och åldrande nästan uteslutande valbara, och endast omkring 15 procent av socionomstudenterna väljer att läsa dem.

Forskarna bakom studien menar att detta får tydliga konsekvenser. Arbetsgivare får svårare att rekrytera socionomer med den kompetens som krävs för att möta en växande äldre befolkning. Samtidigt riskerar studenterna själva att sakna viktiga kunskaper om omsorg och åldrande, vilket kan försvåra deras yrkesutövning i mötet med en av de största målgrupperna inom socialtjänsten. Det som tidigare var en specialiserad utbildning i social omsorg har i praktiken ”slukats” av en generalistutbildning, vilket lämnar ett växande kompetensgap.

För Stockholm, som står inför stora demografiska förändringar de kommande decennierna, är detta en utmaning av största vikt. Behovet av kvalificerad personal inom äldreomsorgen kommer att öka kraftigt. Om utbildningsväsendet inte levererar tillräcklig kompetens behöver staden ta ansvar för att kompensera genom introduktion, vidareutbildning och dialog med lärosätena.

Stockholm kan inte vänta på att frågan löser sig av sig själv. Vi måste säkerställa att rätt kompetens finns på plats i stadens verksamheter för att möta framtidens behov och garantera en äldreomsorg med hög kvalitet och värdighet.

Mot bakgrund av detta vill vi få svar på följande:

1. Hur bedömer förvaltningen konsekvenserna av studiens slutsatser för stadens framtida kompetensförsörjning inom äldreomsorgen?
2. Vilka åtgärder vidtas i dag för att säkerställa att nyanställda socionomer inom stadens verksamheter har tillräcklig kompetens i frågor som rör äldre och social omsorg?

3. Ser förvaltningen behov av att utveckla särskilda introduktionsprogram, vidareutbildning eller fortbildningsinsatser för att kompensera för den brist på kunskap om äldre och åldrande som socionomstudenter riskerar att ha med sig?
4. Har staden i dag någon dialog med lärosätena kring behovet av förstärkt fokus på äldre- och omsorgsfrågor i socionomutbildningen, och om inte – bör en sådan initieras?

Margita Jacobsson (L)

Rosie Rothstein (L)